

عنوان مقاله:

زمان بندی محاورات افلاطون و جایگاه زمانی رساله کراتیلوس

محل انتشار:

دوفصلنامه شناخت، دوره 5، شماره 2 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسنده:

امیدرضا جانباز - دانشگاه شهید بهشتی

خلاصه مقاله:

فعالیت فلسفی افلاطون که در قالب نامه و محاوره به دست ما رسیده است، دس تکم پنجاه سال به طول انجامید. بدیهی است جریان تفکر انسانی با تغییر شرایط حیاتی همواره متحول می شود و اگر قرار باشد حاصل این تحول در نمایشی پنجاه ساله نظاره شود، نباید تغییر رویکردها و تفاوت نگرش ها از نگاه محقق مخفی بماند. زمان بندی آثار افلاطون و تعیین تعلق هر یک از آنها به دور های خاص، به محقق کمک می کند هر چه بهتر ارزش مفاهیم و نظریات فلسفی ارائه شده در فلسفه او را به نسبت کل حیات فکری او دریابد. به طور کلی این تصور غالب است که افلاطون ابتدا تنها میراث فضیلت سقراط را به نمایش می کشد، اما بعدها بیشتر در پی اظهار عقاید محصل خود بر می آید و در پایان راه گویی به حکم پختگی، و البته محافظ هکاری، در نقد و تعدیل آراء پیشین خویش م یكوشد. در این جستار ضمن ارایه تمهیدی درباره این سه دوره متفاوت فکری، اشار های به تعلق هر رساله به دوره خاص خود م یکنیم. سپس پرمناقش هترین رساله افلاطون از این حیث، یعنی رساله کراتیلوس را به بحث م یگذاریم. این بحث که مستند به شواهد و نظایر تاریخی، متنی و منطقی است، آنگاه اهمیت خود را آشکار می سازد که به تفاوت خوانش این رساله بر حسب تفاوت جایگاه زمانی آن پی برده باشیم.

کلمات کلیدی:

افلاطون، محاورات، کراتیلوس، لوگوس، دور هبندی محاورات

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1300119>

